

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci

žalobkyně: ■■■ a. s., IČO: ■■■
sídlem ■■■
zastoupena advokátkou JUDr. Lenkou Vidovičovou, LL.M.
sídlem Zámečnická 497/3a, 779 00 Olomouc

proti

žalované: Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát
sídlem Gorazdova 24, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2016, sp. zn. 59/051102714,

takto:

- I. Rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústřední inspektorát, ze dne 6. 5. 2016, sp. zn. 59/051102714, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 16.993 Kč, k rukám advokátky JUDr. Lenky Vidovičové, LL.M., ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Státní energetické inspekce, územní inspektorát pro Liberecký kraj, ze dne 14. 1. 2016, č. j. 51/051102714. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt spočívající v porušení cenových předpisů podle § 16 odst.

1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění v době rozhodné, kterého se měla dopustit tím, že nedodržela věcné podmínky pro uplatnění úředně stanovené ceny upravené v bodě 1.9 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2011 (dále jen „cenové rozhodnutí 7/2011“), čímž získala nepřiměřený majetkový prospěch. Za toto jednání jí byla uložena pokuta ve výši 659.000 Kč dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách.

Žalobkyně vyrábí ve ■■■ (dále také jen „elektrárna“) elektřinu využitím slunečního záření. Žalobkyně fakturovala v roce 2012 jednotkovou výkupní cenu elektřiny 12.650 Kč za MWh stanovenou pro zdroje s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu v roce 2010. Dle správních orgánů však měla uplatnit jednotkovou výkupní cenu elektřiny 5.610 Kč na MWh stanovenou pro zdroje s výkonem nad 100 kW uvedené do provozu v roce 2011. Proto dle jejich závěrů nedodržela věcné podmínky pro uplatnění úředně stanovené ceny podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí 7/2011 a dopustila se shora uvedeného správního deliktu.

II. Žaloba

Žalobkyně v žalobě zásadně nesouhlasila se závěrem správních orgánů, že provoz elektrárny zahájila až v lednu 2011. Trvala na tom, že provoz elektrárny byl zahájen již v roce 2010.

Dle žalobkyně probíhala v říjnu 2010 výroba elektřiny v tzv. ostrovním režimu a odběratelem této elektřiny byla společnost ■■■ s. r.o. Žalobkyně konstatovala, že pro elektrárnu původně dne 10. 3. 2010 zvolila podporu formou zelených bonusů. Teprve oznámením ze dne 4. 10. 2010 o změně volby formy podpory na výkupní cenu žalobkyně s účinností od 1. 1. 2011 formu podpory změnila. Žalobkyně brojila proti tvrzení žalované, že výrobu elektřiny v roce 2010 v tzv. ostrovním provozu neprokázala. Namítala, že ji žalovaná ani správní orgán I. stupně neupozornily, že přikládají zásadní význam dokladům o měřidlech, která byla k měření elektřiny vyrobené v ostrovním provozu použita. Žalobkyně v odvolání tyto listiny doplnila, na což reagoval správní orgán I. stupně tím, že je potřeba doplnit celou řadu dalších dokladů a podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), k těmto dodatečným dokladům stejně nelze v rámci odvolacího řízení přihlídnout. Žalobkyně je přesvědčena, že tento postup správních orgánů byl nezákonný, neboť odporuje zásadám zakotveným v § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Pokud měl správní orgán I. stupně jakékoliv pochybnosti o skutkovém stavu, měl žalobkyni vyzvat k předložení dalších dokladů a

vysvětlit jí důvody, které ho k takové výzvě vedly. Správní orgány však žalobkyni vytklý nedoložení dokladů v okamžiku, kdy již chybějící důkazy doložit nemohla. Ani ze skutečnosti, že v montážním listu ze dne 7. 1. 2011 o instalaci elektroměru pro měření dodávek elektřiny do distribuční soustavy nebylo uvedeno nic o měřidlech použitých při ostrovním provozu v říjnu 2010, nelze dovozovat, že k výrobě elektřiny v roce 2010 nedošlo. Žalobkyně tvrdila, že měřidla před zahájením dodávek do veřejné sítě demontovala. Tyto důkazy nebyly předloženy v průběhu správního řízení. Dle žalobkyně také není nutnou podmínkou vzniku nároku na zelený bonus z výroby elektřiny z obnovitelného zdroje uzavření smlouvy mezi výrobcem a provozovatelem distribuční soustavy. Nárok na vyplacení zeleného bonusu vzniká volbou formy této podpory a předáním údajů o množství vyrobené elektřiny, jak vyplývá z § 4 odst. 3 a § 5 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů) ve znění ke dni zahájení provozu elektrárny v roce 2010. Tyto doklady žalobkyně ve správním řízení předložila. Žalobkyně rovněž tvrdila, že k dodávání elektřiny společnosti ■■■ s. r. o. nepotřebovala licenci na obchod s elektřinou, protože elektřinu nenakupovala od jiného subjektu, ale sama vyráběla. Dodávky vyrobené elektřiny společnosti ■■■ s. r. o. byly navíc krátkodobé a ze strany žalobkyně nešlo o soustavnou výdělečnou činnost. K tvrzení žalované o účelovosti dodávek elektřiny společnosti ■■■ s. r. o. vzhledem k neexistenci registrace její provozovny v budově, na níž byla elektrárna instalována, žalobkyně konstatovala, že společnost ■■■ s. r. o. prostory v objektu využívala na základě nájemní smlouvy. Na podporu svého tvrzení žalobkyně doložila smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 1. 2. 2010 mezi společností Seba T, a. s. a společností ■■■ s. r. o.

Žalobkyně dále namítala, že elektrárna byla uvedena do provozu nejpozději provedením zkušební dodávky do distribuční soustavy při zkoušce způsobilosti v prosinci 2010. Dne 16. 12. 2010 byla elektrárna připojena k distribuční soustavě distributora ČEZ Distribuce, a. s. a zároveň byla provedena první zkušební dodávka vyrobené elektřiny do této soustavy (tzv. první paralelní připojení k soustavě), což je dle žalobkyně třeba považovat za opětovné uvedení do provozu. Také dle výkladového stanoviska Energetického regulačního úřadu (ERÚ) ze dne 27. 10. 2010 se za den uvedení elektrárny do provozu v souladu s bodem 1.9 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 (dále jen „cenové rozhodnutí 4/2009“) rozumí pozdější z termínů „účinná“ licence na výrobu elektřiny a datum paralelního připojení výroby k distribuční soustavě. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalované, že výkladové stanovisko ERÚ není právně relevantní vzhledem k neexistenci oprávnění ERÚ k vydávání těchto stanovisek v roce 2010. Žalobkyně zdůraznila, že byla v dobré víře, když postupovala v souladu s tímto stanoviskem. Uvedení do provozu až v roce 2011 dle žalobkyně neprokazuje ani výkaz o výkupu elektřiny z obnovitelných zdrojů za měsíc leden 2011, jak se žalovaná snaží dovodit, neboť v něm se výroba elektřiny v roce 2010 vůbec nevykazovala.

Žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná trvala na správnosti napadeného rozhodnutí a zopakovala argumentaci v něm uvedenou. Dle žalované žalobkyně elektrárnu chybně zařadila jako výrobní elektřiny uvedenou do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010, ačkoli byla uvedena do provozu až v roce 2011, a nesplnila tak podmínku bodu 1. 9 cenového rozhodnutí č. 4/2009, tj. dodávat a vyrábět elektřinu již v roce 2010. K tzv. „ostrovnímu provozu“ elektrárny v říjnu 2010 žalovaná uvedla, že se jedná o účelovou kalkulaci spočívající v obhajobě zařazení elektrárny jako uvedené do provozu v roce 2010. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně nepředložila údaje o měřidle ani měsíční výkaz množství vyrobené elektřiny v říjnu 2010. Dle žalované elektrárna nezačala a ani nemohla začít vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy v roce 2010, neboť až dne 7. 1. 2011 došlo k jejímu fyzickému připojení k distribuční soustavě instalací a aktivací měřicího zařízení provozovatele distribuční soustavy a první měřená dodávka elektřiny do elektrizační soustavy při uplatnění formou výkupních cen tudíž byla uskutečněna nejdříve dne 7. 1. 2011. První faktura za dodanou elektřinu z obnovitelného zdroje energie pak byla vystavena společností ČEZ Distribuce a.s. dne 9. 2. 2011 za leden 2011. Pokud by žalobkyně provozovala elektrárnu v ostrovním provozu, musela by zajistit její galvanické oddělení od elektrizační soustavy, což neučinila. Žalobkyně navíc informaci o ostrovním provozu sdělila správnímu orgánu I. stupně až dne 19. 11. 2014 v žádosti o pokračování v ukončené kontrole. Přípisy žalobkyně ze dne 10. 3. 2010 a ze dne 4. 10. 2010 byly dle žalované v rozporu s § 4 odst. 3 zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, neboť mezi výběry podpory musí uplynout minimálně 1 rok. Tyto přípisy mají také pouze informativní charakter a rozhodně neprokazují, že elektrárna byla uvedena do provozu v roce 2010. Žalovaná také nepřijala tvrzení žalobkyně, že elektřina vyrobená v ostrovním provozu byla spotřebována společností ■■■ s. r. o., když zdůrazňovala, že tato společnost neměla provozovnu v sídle elektrárny. Žalovaná se konečně zabývala i výkladovým stanoviskem ERÚ ze dne 27. 10. 2010. Uvedla, že toto stanovisko vydal ERÚ v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, tudíž k němu nemohla přihlédnout. Žalovaná argumentovala rovněž pravomocným rozhodnutím předsedy ERÚ ze dne 1. 7. 2011 č. j. 00620-20/2011-ERÚ, o rozkladu, v němž je uvedeno: „Účinky spojené s připojením výrobní k distribuční soustavě nastávají v okamžiku provedení fyzického připojení, včetně instalace a aktivování měřicího zařízení provozovatele distribuční soustavy v souladu s podmínkami (včetně termínu) sjednanými ve smlouvě o připojení uzavřené mezi provozovatelem distribuční soustavy a výrobcem, nikoliv v okamžiku vyhotovení dokumentu nazývaného v Pravidlech provozování distribuční soustavy „Protokol o prvním paralelním připojení“, jehož smyslem je pouze administrativní osvědčení stavu připojení k distribuční soustavě.“

Žalovaná navrhovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

Žalobkyně reagovala na vyjádření žalované tak, že žalovaná poprvé přiznala, že dne 16. 12. 2010 došlo k prvnímu paralelnímu připojení elektrárny k distribuční soustavě, a tím i ke splnění podmínek uvedení elektrárny do provozu podle stanoviska ERÚ ze dne 27. 10. 2010.

Následně žalobkyně zaslala soudu rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2014 v jiné, dle žalobkyně ale v základních rysech prakticky shodné věci. Žalobkyně poukazovala na to, že v této jiné věci žalovaná rozhodla, že ke spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách nedošlo, když zdůraznila dobrou víru výrobce elektřiny a odkázala na přechodná ustanovení zákona č. 330/2010 Sb., kterým se mění zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Také stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 bylo v uvedené věci respektováno.

V. Duplika žalované

Žalovaná konstatovala, že citované rozhodnutí ze dne 22. 4. 2014 se týkalo skutkově odlišné věci, kdy byly veškeré technické podmínky pro uvedení elektrárny do provozu včetně osazení měřicího zařízení splněny již v roce 2010, a k dodávce elektřiny do elektrizační soustavy v tomto roce nedošlo pouze vlivem vyšší moci.

VI. Ústní projednání věci

Ve věci proběhlo dne 18. 4. 2018 ústní jednání, při kterém žalobkyně i žalovaná setrvaly na své právní argumentaci. Žalobkyně navrhovala provést důkaz listinami označenými v žalobě na č. l. 6 soudního spisu.

VII. Právní posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci je sporné, k jakému datu byla elektrárna uvedena do provozu.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění účinném do 19. 5. 2010, *Úřad stanoví vždy na kalendářní rok dopředu výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů (dále jen "výkupní ceny") samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů a zelené bonusy tak, aby a) byly vytvořeny podmínky pro naplnění indikativního cíle podílu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů na hrubé spotřebě elektřiny ve výši 8 % v roce 2010 a b) pro zařízení uvedená do provozu 1. po dni nabytí účinnosti tohoto zákona bylo při podpoře výkupními cenami dosaženo patnáctileté doby návratnosti investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů, kterými jsou zejména náklady na instalovanou jednotku výkonu, účinnost využití primárního obsahu energie v obnovitelném zdroji a doba využití zařízení a které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem (...)*

Podle § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v rozhodném znění, *maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží a jejich uplatnění mohou cenové orgány nebo místní orgány omezit dalšími věcnými, popřípadě časovými podmínkami.*

V roce 2010 výkupní ceny elektřiny upravovalo cenové rozhodnutí č. 4/2009, které zároveň v bodě 1.9 obsahovalo definici dne uvedení do provozu nově zřizovaných výroben elektřiny. Při posouzení otázky, zda byla ■■■ uvedena do provozu v roce 2010 je nutné vycházet z tohoto právního předpisu, protože pokud by elektrárna podmínky uvedení do provozu platné v roce 2010 nesplnila, nemohla by být považována za uvedenou do provozu v roce 2010.

Podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 platí, že u *nově zřizované výroby elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.*

Rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny pro ■■■ ze dne 12. 10. 2010 nabylo právní moci dne 13. 10. 2010. Od 13. 10. 2010 tak je žalobkyně držitelkou oprávnění k výrobě elektřiny ve ■■■. Dne 16. 12. 2010 byl provozovatelem distribuční soustavy, společností ČEZ Distribuce, a. s., pod Č. 4120499662 vystaven „*Protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a. s. zdroj nad 100 kW*“, s tím, že zdroj může být ode dne provedení kontroly provozován paralelně s distribuční soustavou.

Obdobný případ řešil v nedávné době i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017- 82, nejprve citoval komentář k § 52 energetického zákona, dle kterého první paralelní připojení představuje legální neměřenou dodávku elektřiny do distribuční soustavy v rámci odzkoušení provozu výroby: „*Jestliže měřicí zařízení nebylo instalováno, nesmí být dodávka realizována, ledaže si to provozovatel přenosové soustavy či provozovatel distribuční soustavy na straně jedné a zákazník, výrobce elektřiny nebo provozovatel distribuční soustavy výslovně ujednali. V praxi k takovým ujednáním dochází (na základě Pravidla provozování distribuční soustavy) zejména v procesu prvního paralelního připojení výroby k distribuční soustavě, jehož součástí je také uskutečnění legální neměřené dodávky elektřiny do distribuční soustavy v rámci odzkoušení provozu výroby.*“ (EICHLEROVÁ, Kateřina et al. Energetický zákon: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016. § 52).

Nejvyšší správní soud dále považoval za nutné přihlédnout také ke stanovisku ERÚ ze dne 27. 10. 2010, označenému jako „*Uvedení obnovitelného zdroje energie do provozu a přiznání nároku na podporu.*“ Podle tohoto stanoviska z bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 vyplývá, že „*za den uvedení výroby do provozu, pro účely stanovení rozhodného dne pro přiznání podpory (povinný výkup nebo zelený bonus) v souladu s odstavcem 1.9. cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009, lze označit pozdější z termínů „účinná“ licence na výrobu elektřiny a datum paralelního připojení výroby k distribuční soustavě, které se dokumentuje vystavením Protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční*

soustavou PDS.“ Podmínka vyrábět a dodávat elektřinu ve smyslu bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 by tedy byla splněna již realizací prvního paralelního připojení poté, co provozovatel výroby získal příslušnou licenci pro výrobu elektrické energie.

Dle Nejvyššího správního soudu: „*Stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 představuje formu autentického výkladu právního předpisu, jelikož ERÚ je orgánem, který na základě zákonného zmocnění cenové rozhodnutí č. 4/2009 vydal. Autentickým výkladem je podle literatury (např. Večeřa, M., Dostálová, J., Harvánek, J., Houbová, D.: Základy teorie práva. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 65) takový výklad, který podává ten orgán veřejné moci, který vydal předpis, jehož součástí je vykládaná právní norma. Autentický výklad může být součástí pramene práva, který orgán veřejné moci vydal, a to např. v podobě definice obsažené v zákoně. Jen v takovém případě je obecně právně závazný (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2009, č. j. 2 Afs 51/2009 - 85).*

Jelikož dotčené stanovisko není součástí cenového rozhodnutí č. 4/2009, nelze mu připisovat obecnou právní závaznost. Při interpretaci bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 je však třeba k němu přihlížet, jelikož svědčí o účelu a smyslu tohoto ustanovení. Ačkoliv ERÚ získal výslovné zmocnění ke zveřejňování výkladových stanovisek k ustanovením právních předpisů v oblasti jeho působnosti [§ 17e odst. 1 písm. d) energetického zákona] až s účinností od 18. 8. 2011, stanovisko lze vnímat jako součást jeho pravomoci stanovovat výkupní ceny podle § 6 zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Pravomoc vydávat neformální výkladová stanoviska souvisí s normotvornou pravomocí a nevyžaduje zvláštní zákonné zmocnění.“

Nejvyšší správní soud také upozornil, že ERÚ vydal dne 19. 2. 2018 výkladové stanovisko, které v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 333/2016 - 102, v plném rozsahu potvrzuje závěry uvedené ve stanovisku ze dne 27. 10. 2010 a ERÚ zde výslovně uvedl, že za datum uvedení výroby do provozu v roce 2010 lze označit datum paralelního připojení výroby s platnou licencí do distribuční soustavy.

Za důvodnou shledal Nejvyšší správní soud i námitku, že stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 založilo legitimní očekávání stěžovatele, když shledal: „*V posuzovaném případě stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 vyvolalo ve svých adresátech očekávání, že pokud bude do konce roku 2010 provedeno první paralelní připojení výroby elektřiny při současném získání platné licence, budou mít nárok na výkup elektřiny za příslušnou cenu, na čemž s ohledem na výše uvedené nic nemění ani skutečnost, že ERÚ neměl v době vydání stanoviska výslovné zákonné zmocnění tato stanoviska vydávat.“*

Dle krajského soudu lze shora citované závěry plně aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Je proto třeba uzavřít, že žalobkyně fakturovala v roce 2012 jednotkovou výkupní cenu elektřiny

12.650 Kč za MWh stanovenou pro zdroje s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu v roce 2010 správně, a správního deliktu spočívajícího v porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách se nedopustila.

Pro posouzení důvodnosti žaloby je pak již nerozhodné, zda k uvedení elektrárny do provozu došlo již i v říjnu 2010, jak tvrdí žalobkyně, či nikoliv. Soud proto neprováděl

dokazování listinami, které se měly vztahovat k tzv. „ostrovnímu provozu“ v říjnu 2010, protože to považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za nadbytečné.

VIII. Závěrečné posouzení a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalované, která bude v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázána.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jejím případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3.000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů a náhradou za promeškaný čas její právní zástupkyně. Odměna právní zástupkyně činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a účast na jednání před soudem) v hodnotě 3.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Krajský soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 2.738 Kč. Při jejich výpočtu vycházel z následujících skutečností: vůz BMW; vzdálenost Olomouc - Liberec - Olomouc = 478 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, činí 5,8 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 4,00 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce]; cena za litr motorové nafty podle vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 29,80 Kč. Krajský soud konečně přiznal právní zástupkyni žalobkyně náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 1.200 Kč (12 půlhodin za cestu na jednání z Olomouce a zpět). Odměna zástupkyně tak včetně DPH ve výši 21% činí 12.993 Kč. Soud uložil žalované, aby náklady řízení v celkové výši 16.993 Kč uhradila žalobkyni k rukám její právní zástupkyně, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 18. dubna 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu